

Той изяде още една бисквита, следъ това стана, даде на Иванчо книгата и му каза:

— Ето, изяжте ги вие, азъ съмъ ялъ козунаци.

Иванчо отначало се смути, но после отвори книгата и дветѣ деца лакомо загълтаха шоколаденитѣ бисквити, очичкитѣ имъ се смѣха весело.

Митко ги гледаше и се

усмихваше.

Въ сърдцето му стана тѣй весело. И той си припомни за картинкитѣ и за онуй, което му разправяше баба му за дѣдо Божи. . . Колко билъ добъръ дѣдо Божи. . . И Митко иска да бжде добъръ. Тѣй хубаво било това, да бждешъ добъръ!

Вл. Арабовъ

ПАТРИАРХЪ ЕВТИМИЙ

Градътъ се събужда и въ утрото ясно
небето синѣе, следъ нощни тъми;
наблизо се вижда полето прекрасно,
и Янтра звънливо, неспирно шуми.

Подъ слънцето златно, водитѣ изглеждатъ
и чисти и бистри, катъ капки роса;
върбитѣ потръпватъ и клони навеждатъ.
разлива се нѣжно на птички гласа.

Въвъ свѣтлото утро, срѣдъ гледки красиви,
когато се ражда съ надежди деньтъ,
по заповѣдъ строга на ордитѣ диви
съ Търново всички днесъ ще се простятъ!

Прегърнали рожби, нарамили дрехи —
къде ли отиватъ? — Единъ Господъ знай!
Оставили всичко подъ бащини стрехи —
тѣ страдатъ и плачатъ въвъ родния край!

Че турски конвои — за кръвъ настървени,
насила ги пждятъ далечъ отъ града:
къмъ него тѣ гледатъ съ очи насыълзени,
треперятъ отъ ужасъ при тая беда!